A Hajnal

Krisztus jelenlétének hírnöke

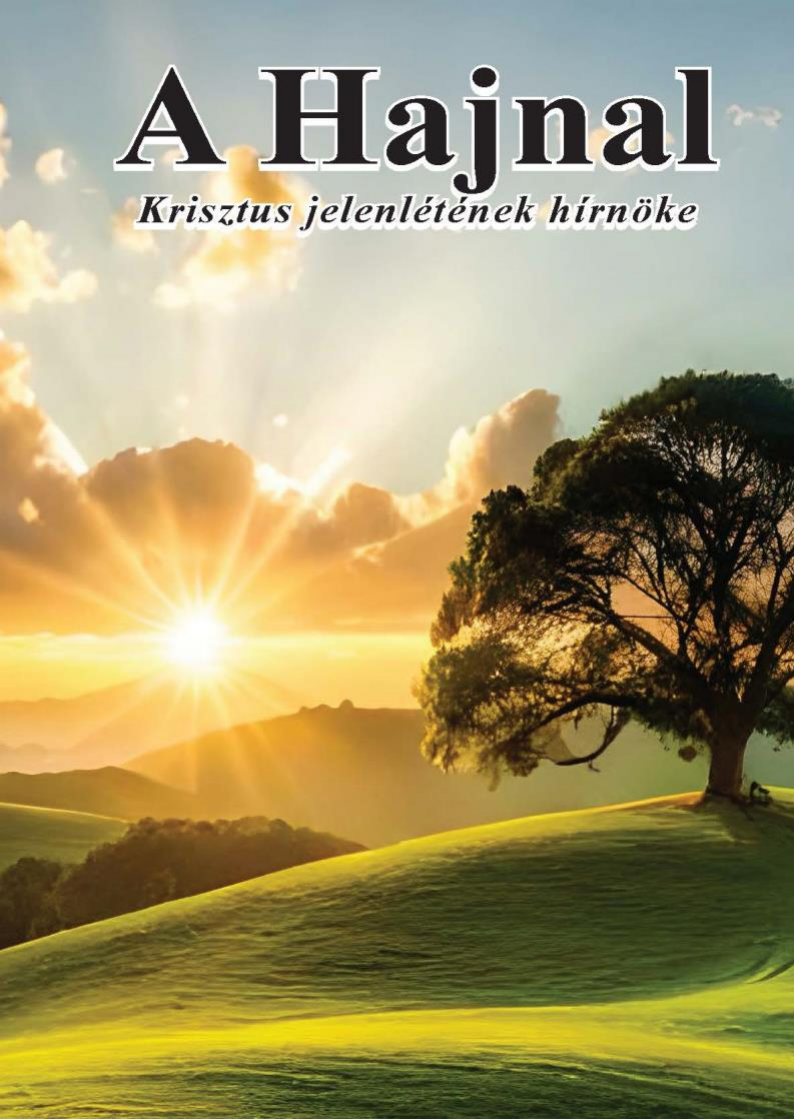

Hajnal Magazin

2025. december

Tartalomjegyzék

KIEMELT CIKK 1

Növelje hitünket 1

BIBLIAI TANULMÁNYOK 17

Isten Igéje 17
Keressétek először 20
Krisztus meghalt értünk 23
Isten Lelke vezet 26

KERESZTÉNY ÉLET ÉS TANÍTÁS 29

Illés munkája – bűnbánat, megújulás és helyreállítás 29

Kövessétek nyomon a Bibliátokban!

Kiemelt cikk

Növelje hitünket

„Az apostolok így szóltak az Úrhoz: Növeld hitünket!”
Lukács 17:5

Ahogy egy újabb év végéhez közeledünk, helyénvaló, hogy megvizsgáljuk a hit fontos témáját. A hit szó több száz alkalommal szerepel a Bibliában. Talán meglepő, de ezek közül mindössze kettő kivételével mind az Újszövetségben található, és az Újszövetségben való összes előfordulás közül 216 a pünkösd utáni időszakban található. Az evangéliumokban csak 29 alkalommal szerepel ez a szó, és János evangéliumában egyáltalán nem fordul elő. Érdekes megjegyezni, hogy az Újszövetségben a hit szó használatának közel fele három könyvben található: a Rómaiakhoz, a Galatákhoz és a Zsidókhoz írt levélben. Így, hogy jobban megértsük ezt a témát, Pál e három levelét tekinthetjük a hitről szóló információk és megértés elsődleges forrásainak.

Mielőtt azonban az Újszövetséghez fordulnánk, először az Ószövetségben szereplő feljegyzéseket szeretnénk megvizsgálni. Bár az Ószövetség írásaiban elsőre nem tűnik kiemeltnek a hit, a két

feljegyzett utalás mégis megmutatja, hogy Isten milyen fontosságot tulajdonított neki. Az első használat Istennek az izraeli néphez intézett szavai voltak, amelyekben hitük hiányáért feddte őket. „Elrejtem előletek az arcomat” – mondta –, „és megnézem, mi lesz a végük, mert ők egy romlott nemzedék, gyermekek, akikben nincs hit.” (Mózes 32:20). A másik ószövetségi utalás a hitre Habakuk próféta írásaiban található. „Az igaz ember a hitéből él.” (Habakuk 2:4). Pál apostol mindkét verset kommentálja az Újszövetségben. Bár nem utal közvetlenül a Mózes könyvére, Pál azt mondja, hogy Izrael nem érte el az igazságot, „mert nem a hit által kereste”. (Róma 9:32). Pál három alkalommal idézi közvetlenül Habakuk szentírását írásaiban: Róma 1:17, Galata 3:11 és Zsidók 10:38. Rájövünk tehát, hogy bár a hitre való hivatkozások többsége az Újszövetségben található, ennek a fontos témának az alapjait Isten már sokkal korábban lefektette.

A hit megértésének kulcsai

Leckénk elején négy kulcsfontosságú pontot szeretnénk felsorolni a hitről. Először is, az ember teremtése óta a hit abszolút követelmény ahhoz, hogy bárki is jó viszonyban legyen Istennel, és örökölje ígéreteit, legyenek azok földiek vagy mennyeiak. (Zsidók 11:6). Másodszor, a Mózes törvénye nem a hitet, hanem a cselekedeteket

hangsúlyozta – a parancsolatok betartását és a szertartások végrehajtását ( ). (Efézus 2:15). Harmadszor, azok, akik az Ószövetség idején tetszettek Istennek – az ősi erényesek – nem azért voltak elfogadhatók számára, mert képesek voltak betartani a törvényt, hanem a hitük miatt (Róma 4:13; Zsidók 11:1,2). Negyedszer, a pünkösd után élő Isten népének a hit és a szellem által való nemzés között elválaszthatatlan kapcsolat van a keresztény életút kezdetén, valamint a Szentlélek mindennapi működésében és a hit fejlődésében egészen az életút végéig. (1 Korinthus 12:7-9; Galata 3:14). Ez az utolsó pont segít rájönni, milyen figyelemre méltó volt az ősi méltóságok hite. Nem a Szentlélek nemzette őket, de nagy hitük volt.

Az Ószövetség ősi hőseinek hitének kulcsa az volt, hogy ez egy folyamat, egy fejlődés volt, nem pedig csak egy pillanatnyi hit. A hit számukra életmóddá vált. Ez határozta meg az egész világnézetüket és a világban elfoglalt helyüket. Ábrahám például egy isteni alapokon álló, Isten által épített várost keresett, abban a hitben, hogy Istennek terve van a jövőre nézve, amely jobb lesz számára és a világ többi részének, mint a korában fennálló romlott állapotok. Zsidók 11:10

Hasonlóképpen, a mai Isten gyermekei számára is a hit fejlődése egy folyamat. A Szentlélek fogantatásának idején bizonyos mértékű hitre van

szükség ( ), de ez csak a kiindulási pont, még fejletlen és kipróbálatlan. A hit fejlődése a felszenteléssel és a lélek fogantatásával kezdődik, de csak a halál és a lélek születésével ér véget. Az igazi hit nem azt jelenti, hogy azt mondjuk, „megmenekültünk" vagy „újjászülettünk", majd többnyire elfeledjük, és valahogy azt hisszük, hogy ezáltal keresztények lettünk. Éppen ellenkezőleg, a hit és annak fejlődése és előrehaladása a szellem születése után a kulcsa annak, hogy igazi keresztények legyünk. Ahogy Pál mondja: „Nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert az Isten hatalma minden hívőnek üdvösségre. … Mert abban nyilvánul meg az Isten igazsága a hitből a hitbe, amint meg van írva: Az igaz ember hitből él." (Róma 1:16,17). Az egyik fordítás a 17. vers egy részét így adja vissza: „az igazság, amely a hitből fakad az elejétől a végéig". Más szavakkal, a hitből való élet és a „hitből a hitbe" való fejlődés a keresztény élet folyamatos folyamata, nem csupán egy pillanatnyi hit.

A hit továbbra is szükséges

Felmerülhet a kérdés: „Még mindig szükségünk van a hitre?" Végül is ma többet tudunk Isten üdvösségi tervéről, mint bármikor korábban. Sok bibliai prófécia már beteljesedett, vagy éppen beteljesülés alatt áll. Ma látszólag végtelen mennyiségű bibliai

segédanyag és kapcsolódó tanulmányi anyag áll rendelkezésünkre. Talán a hit ma már nem olyan fontos, mint egykor volt . Jézus, utalva a mi korunkra, egy ehhez kapcsolódó kérdést tett fel: „Amikor az Ember Fia eljön, talál-e hitet a földön?” (Lukács 18:8). Jézus nem válaszolt közvetlenül erre a kérdésre, de szavaiból kitűnt, hogy a hit valóban szükséges lesz a mi korunkban is, és hogy nem fogja azt bőségesen találni. Ez a tény önmagában is segíthet rájönni, hogy milyen fontos a hit a mi korunkban, amikor már olyan kevés van belőle a földön. Bár Isten nagy üdvösségi tervét ma világosabban látjuk, mint bármikor korábban, ez semmiképpen sem csökkenti a hit szükségességét. Valójában, minél többet látunk és tudunk, annál inkább rá kell jönnünk, hogy még mindig mennyi mindent nem tudunk, vagy nem értünk meg teljesen, és itt jön képbe a hit. Pál szavai még mindig hangosan visszhangoznak bennünk: „Hittel járunk, nem látással.” 2 Korinthus 5:7

Például Ábrahám már a saját korában is látott és tudott bizonyos dolgokat. Tudta, hogy Isten képes csodákat tenni, például fiút szülni, amikor ő és Sára már nem voltak szülőképes korban. Ábrahám azt is tudta, hogy Isten képes feltámasztani a halottakat, amint azt Izsák feláldozásának megakadályozása is bizonyítja (Róma 4:16-21; Zsidók 11:17-19). Ezeket a dolgokat Ábrahám a saját szemével látta és

értékelte. Ennél is tovább, hitének szemével látta azt a jövőt, amikor egy magon keresztül a föld minden nemzetsége megáldatik. (1Mózes 12:3; 22:18). Nem tudta, hogyan és mikor fog ez bekövetkezni, de hitte, hogy bekövetkezik. Mi is sok mindent látunk ma, de még nem tudunk mindent. Látjuk, hogy nagy nyomorúság van körülöttünk, de a jövőbeli események részleteinek nagy részét még nem ismerjük (Dániel 12:1). Látjuk és értékeljük azt a tényt, hogy Krisztus testének tagjai száma ezen az oldalon a fátyol mögött csökken, de nem tudjuk azt a napot és órát, amikor az utolsó tag is dicsőségbe lép. Ezeket és más dolgokat is csak részben látjuk, de hiszünk abban, hogy mindannyian be fogják fejezni Isten tervének megfelelően. 1 Korinthus 13:12

Mondhatjuk, hogy 2026-ra való felkészülésünkhöz több hitre lesz szükségünk, mint Ábrahámnak az ő idejében, mint az első kereszténynek, mint a betakarítás kezdetén élő szenteknek, és mint nekünk magunknak az elmúlt évben. Biztosak lehetünk abban, hogy a hit növekedése és fejlődése, az Úr népének az egyes időpontokban élő tagjainak körülményei és tapasztalatai szerint, szükséges ahhoz, hogy Istennek teljes mértékben tetszőek legyünk.

A hit két része – a lényeg és a bizonyíték

A keresztény fejlődés egyes elemei nincsenek konkrétan meghatározva a Szentírásban, de a hit igen. Pál adja meg nekünk a definícióját: „A hit pedig a remélt dolgok valósága, a láthatatlan dolgok bizonyítéka.” (Zsidók 11:1). Itt észrevesszük, hogy a hit nem a „remélt dolgok”, és nem is a „láthatatlan dolgok”. Inkább ezeknek a dolgoknak a „tartalma” és „bizonyítéka”. Amit „remélünk”, az Isten tervének beteljesülése, nemcsak az egyháza számára, hanem időben az egész világ számára is. Pál szerint a hit az, amiben reménykedünk, „tartalma”. A tartalom szó itt „alátámasztást, támaszt” jelent. Reményünk támasza, vagy lényege Isten Igéje, a Biblia. Ez az igazság alapja adja reményünk lényegét. Pál egy másik helyen így beszél erről: „Ez a remény a lelkünk horgonya, biztos és szilárd, és behatol a függöny mögé.” Zsidók 6:19

Pál szerint a hit második aspektusa „a láthatatlan dolgok bizonyítéka”. Azok a dolgok, amelyeket nem látunk, általánosságban véve azok, amelyek a jövőben vannak, legyen az holnap, jövő héten, jövőre vagy sok év múlva. Mindezekben az esetekben nem tudjuk, hogy milyen konkrét élmények fognak bekövetkezni az életünkben. A bizonyíték szó „bizonyítékot vagy igazolást” jelent. A jövőben bekövetkező dolgok bizonyítékát, ami a hitet illeti,

Isten múltbeli cselekedetei mutatják meg. Más szavakkal, visszatekinthetünk saját tapasztalatainkra és az emberiség általános tapasztalataira, és láthatjuk, hogy Isten eddig hibátlanul cselekedett, és tervének minden apró részletét tökéletesen végrehajtotta. Itt rejlik a bizonyíték, amely biztosít bennünket a előttünk álló dolgokról – azokról, amelyeket nem látunk. Isten múltbeli cselekedeteinek bizonyítéka, vagyis a bizonyíték, amelyet láthatunk, miatt most már hiszünk a terve jövőbeli végrehajtásában, abban, amit nem láthatunk teljes mértékben.

A hitnek ez a két aspektusa – a lényeg és a bizonyíték – Isten cselekedeteivel is összefüggésben értelmezhető. A hit lényegét „a hitnek" nevezhetjük, amely Isten tervének igazsága és annak beteljesülése. (Júdás 1:3). A hit bizonyítékát „a mi hitünknek" nevezhetjük. Ezek azok az élettapasztalatok, amelyek voltak, vannak és lesznek a jövőben, és amelyek Isten minden gyermeke számára készített terveivel összhangban vannak. Ezt látva tudjuk, hogy a jövőben is mindenben tökéletesen fog cselekedni, ahogyan a múltban is tette.

Kétféle tapasztalat segít nekünk kialakítani ezt a kétrészes hitstruktúrát. Először is vannak a tanulási tapasztalatok. Ezek segítenek nekünk kialakítani a

hit lényegi aspektusát. Ilyen tapasztalatok lehetnek például a személyes tanulmányozás, a különböző gyülekezeti összejöveteleken és találkozókon való részvétel, a személyes elmélkedés és imádkozás, valamint a testvérekkel való közösség. A hit bizonyító aspektusa az alkalmazási tapasztalatok révén fejleszthető. Ide tartoznak olyan tapasztalatok, mint a világgal való kapcsolat, a munkánk, a különböző próbák és tesztelések, ezekre a tapasztalatokra adott reakcióink, hogyan reagálunk a világ tapasztalataira, és hogyan kezeljük az élet bizonytalanságait. A tanulási és alkalmazási tapasztalatok révén hitünknek növekednie, fejlődnie és erősödnie kell, miközben Jézus nyomdokaiban járunk.

Hitének növekedése

A lecke elején szereplő bibliai szövegben a tanítványok arra kérték Jézust, hogy növelje hitüket. Jézus nem adott egyértelmű választ, hanem inkább elmondta, mit lehet elérni a megnövekedett hittel. „Ha mustármagnyi hitetek lenne, azt mondhatnátok ennek a szikfának: Gyökerezz ki, és ültessék téged a tengerbe, és engedelmeskedne nektek.” (Lukács 17:6). Hasonló kijelentés szerepel Máté evangéliumában is: „Ha mustármagnyi hitetek van, akkor mondjátok ennek a hegynek: Menj innen oda! és el fog menni, és semmi sem lesz lehetetlen

számotokra." (Máté 17:20). Mindkét kijelentésben észrevehetjük, hogy a megnövekedett hit olyan teljesítményekkel kapcsolatos, amelyek ember számára lehetetlenek – például egy fa vagy egy hegy elmozdításával, egyszerűen csak szavakkal. Hogy még jobban hangsúlyozza ezeket a látszólag lehetetlen tetteket, Jézus az ilyen hitet a mustármaghoz, a legkisebb maghoz hasonlítja. (Márk 4:31). Jézus valójában azt állítja, hogy ha olyan hitünk van, amelyet valami olyan kicsi képvisel, mint egy mustármag, akkor az ember számára lehetetlen dolgok is megvalósíthatók.

Hitének növekedése tehát azzal kapcsolatos, hogy tudjuk és bízunk abban, hogy Isten képes olyan dolgokra, amelyek emberi erővel lehetetlenek, függetlenül attól, hogy azok közvetlenül hozzánk kapcsolódnak-e, vagy általában az Ő tervének megvalósításához. Jézus nem teljesítette tanítványai kérését, mert tudta, hogy a hit növekedése tapasztalatok révén, egy bizonyos idő alatt fog bekövetkezni, nem pedig az Ő részéről végrehajtott csoda vagy bármilyen azonnali cselekedet révén. Egyszerűen fogalmazva: a hit növekedése nem egyik napról a másikra, sem tudat alatt történik. A hit növekedése a tanítványokhoz – és hozzánk is – úgy jött el, hogy többet tudtunk meg Istenről, tervéről, igazságáról, reményeink „lényegéről", és egyre jobban felismertük és értékeltük az Ő vezetését a

múltban és a jelenben, amelyek a „bizonyítékok” a jövőbeni, láthatatlan élettapasztalatokhoz.

Kis hit és nagy hit

Ha a hit növekedni akar, az azt jelenti, hogy néha nem rendelkezünk vele olyan teljes mértékben, ahogy kellene. Ez igaz volt Urunk tanítványaira is földi szolgálata alatt. Négy különböző alkalommal Jézus azt mondta nekik, hogy „kevés a hitük”. (Máté 6:26-30; 8:25,26; 14:28-32; 16:5-10). A hely szűkössége miatt nem tudjuk részletesen kifejteni ezeket a szentírási helyeket, csak összefoglalni azokat a problémákat, amelyek gátolták a tanítványok hitét, és néha a miénket is.

Az előző beszámolókban a hit hiánya a következőknek volt köszönhető: aggodalom a jelenlegi és jövőbeli anyagi szükségletek miatt, beleértve azokat is, amelyek talán soha nem is fognak bekövetkezni; félelem az élet viharaitól, amelyek időről időre Isten gyermekeire zúdulnak; képtelenség a bizalom és a magabiztosság megőrzésére olyan tapasztalatok során, amelyek teljesen kívül esnek a testi kontrollon; és testi gondolkodásmód, különösen annak elfelejtése, hogy az Úr hogyan vezette őket a múltbeli tapasztalatok során.

A megnövekedett hit szükségességét bemutató példákra a megoldások a következők: a világi dolgok miatti aggodalmat fel kell váltani a lelki dolgok keresésével; emlékezni kell arra, hogy az Úr irányítja az élet viharait, amelyek ránk zúdulnak, és akkor fogja őket lecsendesíteni, amikor azt a lelki fejlődésünk szempontjából a legalkalmasabbnak látja; a kitartás és állhatatosság fejlesztése tapasztalatainkban, annak felismerése, hogy az Úr soha nem hagy el minket és nem hagy cserben; és azokra a bizonyítékokra való emlékezés, amelyekkel rendelkezünk Isten tökéletes cselekedeteiről életünk eddigi tapasztalataiban. Mindezek a gyógymódok megnövelik hitünket, ahogyan Jézus tanítványainak esetében is történt. Máté 6:33; Zsoltárok 107:29; Zsidók 13:5; Filippi 1:6

A Szentírás számos csodálatos példát tartalmaz a hitről. A legjelentősebb ezek közül a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében található beszámoló a régi idők számos hűséges emberéről. Ők nemcsak hittel rendelkeztek, hanem hitük az életük során egyre növekedett, egészen a halálukig. „Mindnyájan hitben haltak meg, anélkül, hogy megkapták volna az ígéreteket, de messziről látták azokat, és meg voltak győződve róluk, és elfogadták őket, és bevallották, hogy idegenek és vándorok a földön.” (Zsidók 11:13). Nekünk is hitben kell meghalnunk, tudva, hogy csak akkor kapjuk meg ígéretes örökségünket,

ha hűségesek vagyunk. Mi is vándorok és idegenek vagyunk a földön, és „polgárságunk a mennyben van”. (Filippi 3:20). Feladtuk földi igényeinket és kiváltságainkat, és egy „jobb hazát … egy mennyei hazát” keresünk. Zsidók 11:16; 1 Péter 2:11

Célok az új évre

Ahogy 2025-öt lezárjuk és belépünk az új évbe, elengedhetetlen, hogy emlékezzünk arra, milyen fontos, hogy hitünk szerkezetét növeljük és éretté tegyük. Ennek érdekében tegyünk a következő fogadalmakat a következő évre:

1. Legyünk aktívak az Úr, az Igazság és a testvérek érdekében. Dolgozzunk keményen ezeken a területeken, tudva, hogy az aktív keresztény élet az egyik kulcsa a hit növekedésének. 1 Timóteus 6:18; Titusz 3:8

2. Meditációnk középpontjában tartjuk Isten Igéjét és azokat a sok segítségeket, amelyek jelenleg rendelkezésünkre állnak. Isten Igéjének tanulmányozása soha nem lehet más hatással, mint hogy növeli hitünk szerkezetének tartalmát. János 5:39; 2 Timóteus 2:15

3. Ne ragadjon el minket a világ számtalan problémája, és ne aggódjunk azok megoldása miatt, amelyet csak Krisztus királysága hozhat meg. Ha

úgy tűnik, hogy a világ körülményei eltávolítanak minket Isten Igéjétől vagy Isten békéjétől, akkor talán itt az ideje kikapcsolni a televíziót vagy a rádiót; elmenekülni az elektronikus és közösségi média által sugárzott hírek és vélemények állandó bombázása elől; és elkerülni azokat a dolgokat, amelyeket az ember emberi ésszel írt, és amelyek megvalósíthatatlan megoldásokat javasolnak. Ne feledjük, hogy Isten minden felett uralkodik, és nem kell aggódnunk. Filippi 4:6,7; 1 Péter 5:7

4. Folytassuk a figyelést, emlékezve arra, hogy különbség van a figyelés és a világban zajló eseményekkel való elfoglaltság és aggódás között. A őrtoronyban lévő őr nem vesz részt a világ csatáiban, hanem figyel, hogy lássa Isten hatalmát, ahogyan azt ellenségei legyőzésére használja. Figyeljétek a próféciák beteljesülését. Ez is növeli hitünket. 1 Korinthus 16:13; 1 Péter 4:7

5. Legyünk boldogok és örüljünk. Legyünk pozitívak az Úrban való életünkkel kapcsolatban, legyünk pozitívak testvéreinkkel kapcsolatban, legyünk pozitívak és szilárdak az Igazságban, és legyünk pozitívak Isten tervének dicsőséges kimenetelével kapcsolatban. Tekintsünk az élet minden tapasztalatára Isten nagy üdvösségi tervének perspektívájából, és ennek eredményeként hitünk megerősödik. Filippi 4:4; 1 Thesszaloniki 5:16

A hitnek végső leheletünkig kell vezetnie minket. Bármelyikünk számára ez lehet ma, holnap, jövő hónapban, jövőre vagy sok év múlva. Függetlenül azonban attól, hogy mennyi időnk van hátra az életünkből, a hit mindig szükséges lesz. Fejlett és megerősödött hittel nem számít, hogy hosszú vagy rövid az életünk, sem az, hogy mi történik az út során, mert lelkileg teljes mértékben fel leszünk szerelve a győzelemre. „Ez a győzelem, amely legyőzi a világot: a mi hitünk.” 1 János 5:4

„Soha ne felejtsd el azokat a múltbeli napokat, amikor megkaptad a világosságot, és olyan nagy és fájdalmas küzdelmen mentél keresztül. Részben azért, mert mindenki szeme rajtad volt, amikor kemény szavakat és nehéz tapasztalatokat kellett elviselned, részben azért, mert azok mellé álltál, akik hasonlóan szenvedtek. Együtt éreztél azokkal, akiket börtönbe zártak, és vidám voltál, amikor a te vagyonodat elkobozták, mert tudtad, hogy sokkal szilárdabb és tartósabb kincsed van a mennyben. Ne , ne dobjátok el most a bizalmatokat – az a jövő világban gazdag jutalommal jár. Türelmes kitartásra van szükségetek, ha Isten akaratát teljesítve meg akarjátok kapni, amit ígért. Még egy kis ideig, és aki jön, eljön, és nem késik. Most az igazak hitből élnek; de ha valaki visszahúzódik, az én lelkem nem gyönyörködik benne. Bizonyára nem leszünk olyan emberek, akik visszahúzódnak, ... hanem olyanok,

akik megőrzik [növelik] hitüket, amíg lelkük üdvössége teljes nem lesz!” Zsidók 10:32-39

Bibliai tanulmányok

Lecke december 7-re

Isten Igéje

Kulcsversek: „Minden Írás Isten ihletéséből származik, és hasznos a tanításra, a feddésre, a javításra, az igazságban való oktatásra, hogy az Isten embere tökéletes legyen, minden jó cselekedetre teljesen felkészült.”
2 Timóteus 3:16,17

Kiválasztott igék:
2 Timóteus 3:14-17; Zsoltárok 119:105

Pál apostol utolsó levelét Timóteusnak írta, miközben láncra verve raboskodott Rómában (2 Timóteus 1:16; 2:9). Az apostol a korai egyháznak írt leveleiben Timóteusra „munkatársamként” és „az Úrban szeretett és hűséges gyermekként” utal. (Róma 16:21; 1 Korinthus 4:17). Levelében Pál apostol először arra int Timóteust, hogy „soha ne szégyellje a mi Urunkról szóló bizonyságot, sem engem, az ő foglyát”, hanem „inkább Isten erejével csatlakozzon hozzám az evangéliumért való szenvedésben”. 2 Timóteus 1:8

A levél későbbi részében az apostol így ír: „Légy erős a Messiás Jézusban lévő kegyelem által. Amit tőlem sok tanú előtt hallottál, azt bízd olyan hűséges emberekre, akik másokat is tanítani tudnak.” (2 Timóteus 2:1,2). Ezután Pál apostol figyelmezteti Timóteust, hogy „az utolsó napokban [a jelen korszakban] nehéz idők jönnek”, és megnevezi azokat a szentségtelen magatartásformákat és viselkedésmódokat, amelyek még azok között is előfordulnak, akik külsőleg jámboroknak tűnnek. (2 Timóteus 3:1-7). Az ilyen körülmények ellensúlyozására az apostol sürgeti Timóteust, valamint Krisztus minden követőjét, hogy emlékezzenek „tanítására, magatartására, szándékára, hitére, türelemre, szeretetre, kitartásra, üldözésekre, szenvedésekre”, és kijelenti, hogy „mindenki, aki istenfélő életet akar élni Krisztus Jézusban, üldözést fog szenvedni”. 10-12. versek

Ismét idézzük kulcsversünket, beillesztve bizonyos szavak görög definícióját: „Minden Isten által ihletett írás hasznos [segítőkész, jótékony] a tanításra, a feddésre [meggyőzésre, rábeszélésre], a javításra [kiegyenesítésre, megújulásra], az igazságosságra való oktatásra, hogy az Isten embere teljes legyen, minden jó cselekedetre teljesen felkészülve.” Itt az apostol hangsúlyozza „minden Isten által ihletett szentírás” fontosságát, és azt, hogy komolyan és

tisztelettel kell olvasnunk, tanulmányoznunk és mélyen átgondolnunk az egész Szent Igét.

A Bibliában rögzített próféciák Isten bölcsességét mutatják be, megismertetnek minket terveivel és céljaival, és lehetővé teszik számunkra, hogy mind a jelent, mind a jövőt isteni szempontból szemléljük. Minél jobban megértjük Isten mindenható terveit, annál jobban tudjuk őt helyesen és megfelelő szellemmel szolgálni – nem „szolgaként”, hanem „örökösként” és „fiakként”. Róma 8:1-17; Galata 4:1-7

Az ihletett Szentírás feltárja előttünk, milyenek lesznek a körülmények Isten eljövendő királyságában, segítve minket abban, hogy ellensúlyozzuk „a jelen gonosz világ” jelenlegi istentelen hatását (Galata 1:4). „Minden Isten által ihletett Szentírás” gondos tanulmányozása nagyban megerősíti hitünket a Teremtőben és minden „hatalmas és drága ígéretében” (2 Péter 1:4).

Az ihletett Igazság Szava azért adatott nekünk, „hogy Isten szolgája minden jó cselekedetre felkészüljön” (2 Timóteus 3:17). „Minden, ami régen meg lett írva, a mi tanulságunkra lett megírva, hogy a Szentírások türelmével és vigasztalásával reményünk legyen.” – Róma 15:4

Lecke december 14-re

Keressétek először

Kulcsvers: „Ne aggódjatok tehát a holnap miatt, mert a holnap majd gondoskodik magáról. Minden napnak megvan a maga baja.”
Máté 6:34

Kiválasztott igehely:
Máté 6:24-34

A hegyi beszéd részeként Jézus arra intette követőit, hogy ne aggódjanak és ne legyenek „nyugtalanok” a holnap miatt. A nyugtalanság és az aggodalom komoly ellenségei a kereszténynek. Ha hagyjuk, hogy ezek behatoljanak gondolkodásunkba, az káros hatással lehet mind fizikai, mind lelki egészségünkre. Hogyan küzdhetünk a nyugtalanság ellen?

Péter apostol így int: „Minden aggodalmatokat vetétek rá [Istenre], mert ő gondoskodik rólatok.” (1 Péter 5:7) Pál apostol így ír: „Ne aggódjatok semmi miatt, hanem minden helyzetben imádsággal és hálaadással mutassátok be kéréseiteket Istennek. És az Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizni fogja szíveteket és gondolataitokat.” Filippi 4:6,7

Nagy különbség van a gondatlanság és az aggodalom között. Ha Jézus gondatlan lett volna a holnapot illetően, nem mondta volna tanítványainak, hogy szedjék össze a hatalmas tömeg etetése után megmaradt morzsákat. Ehelyett a Mester azon az alkalmon a következő étkezés megtervezésének bölcsességét szemléltette. (János 6:1-13). Nem „szorongó” gondolatot dicsért az Úr. A tanítványoknak azt tanácsolta, hogy használják fel azt, amit a kezükbe adtak, és ne pazaroljanak el belőle semmit.

Kulcsversünk nem utal gondatlanságra a mindennapi életünkben, ami a magunk és a tőlünk függők ellátását illeti. Mit jelentenek akkor Jézus szavai? Korábban a Mester így intett: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, … hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, … mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.” (Máté 6:19-21). Az a „kincs”, amelyet az életben minden másnál jobban kell értékelnünk, és amelyre szívünknek folyamatosan összpontosítania kell, a mennyei kincsek, Isten „rendkívül nagy és drága ígéretei”. 2 Péter 1:4

Helyénvaló és szükséges időt és energiát fordítani arra, hogy gondoskodjunk saját és a tőlünk függő emberek szükségleteiről, mint például az étel, a ruházat és a lakóhely. Miután meghatározza ezeket az alapvető emberi szükségleteket, Jézus kijelenti:

„A ti mennyei Atyátok tudja , hogy szükségetek van mindezekre.” (Máté 6:25-32). Ezután így int: „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát.” (33. vers). A „keressétek” szó egy görög szóból származik, amelynek jelentése „vágyakozzatok”. A „először” szó jelentése „első időben, helyen és fontosságban”.

Jézus tanítása szerint a keresztények vágyának és elsődleges prioritásának „Isten országának” és annak a lehetőségnek kell lennie, hogy Krisztussal együtt örökösök lehessenek abban az országban. Pál apostol ezt úgy írja le, hogy „másokkal együtt részesülnek a mennyei meghívásban”. (Zsidók 3:1). Ez a dicsőséges meghívás arra szólít fel, hogy „Isten örökösei és Krisztussal együtt örökös társak legyünk; ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is”. Róma 8:17

Ne aggódjunk tehát a holnap szükségletei miatt. Miután megtettük a magunk részét, mindent Isten kezébe kell adnunk, tudva, hogy „azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra válik, akik az ő szándéka szerint elhívattak”. 28. vers

December 21-i lecke

Krisztus meghalt értünk

Kulcsvers: „Ha ellenségei voltunk, az ő Fiának halála által kibékültünk Istennel, mennyivel inkább, miután kibékültünk, az ő élete által megmenekülünk.”
Róma 5:10

Kiválasztott igeszakasz:
Róma 5:6-11

A kiválasztott igehelyben Pál apostol elmagyarázza, hogy Isten nagy szeretetét mutatta irántunk azzal, hogy „még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk”. (Róma 5:8). Isten „odaadta egyetlen fiát”, Jézust, aki önként feláldozta tökéletes emberi életét váltságul, vagyis megváltási árként az egész emberiségért. János 3:16,17; János 10:17,18; 1 Timóteus 2:5,6

A váltságul egyértelmű megértése ezekből és más szentírásokból lehetővé teszi számunkra, hogy megértsük Isten terveinek és céljainak számos aspektusát. Emellett folyamatosan emlékeztet bennünket arra, hogy nincs olyan cselekedet, amelyet magunk tehetnénk vagy tehettünk volna az örök élet elnyerése érdekében. Pál apostol így

fogalmaz: „Mert kegyelemből vagytok megmentve, hit által, és ez nem tőletek van, hanem Istentől, , ez Isten ajándéka, nem cselekedetek által, hogy senki ne dicsekedhessen.” Efézus 2:8,9

Az apostol rámutat az emberiség tehetetlen állapotára is, és arra, hogy „erőtlenek” vagyunk ahhoz, hogy megmentsük magunkat a bűntől és a haláltól (Róma 5:6). Kiemeli, hogy „egy ember [Ádám] által a bűn jött a világra, és a bűn által a halál; és így a halál minden emberre átterjedt” (12. vers). Pál továbbá kijelenti, hogy „a bűn zsoldja a halál”, de nem az örök kín. Róma 6:23

Míg az egész emberiség ebben a reménytelen helyzetben volt, „Krisztus meghalt a gonoszokért” (Róma 5:6). Az apostol ezután hangsúlyozza, hogy „ha egy ember [a tökéletes ember, Ádám] vétke által sokan meghaltak, sokkal inkább Isten kegyelme és az egy ember [a tökéletes ember], Jézus Krisztus kegyelme által adott ajándék sokasodott meg sokak számára” (15. vers). Ez a meg nem érdemelt „Isten ajándéka az örök élet Jézus Krisztus, a mi Urunk által”. Róma 6:23

Pál tanítja nekünk, hogy a megbékélés Istennel csak Jézus áldozatának, a „mindenkiért fizetett váltságul” a vérében való hit által lehetséges. Írja: „Míg ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő

Fiának halálán keresztül, … akiken keresztül most megkaptuk a megbékélést.” – Róma 5:10,11

Ezzel a státusszal most már abban a helyzetben vagyunk, hogy megkapjuk azt a további áldást, hogy megértsük és értékeljük, hogy jelenleg van egy „mennyei elhívás”, egy „Isten magas elhívása” (Zsidók 3:1; Filippi 3:14). Ez azok számára elérhető, akik hit által elfogadják Jézust váltságul és az Istennel való kibékülésük alapjaként, és akik emellett mindenüket Isten akaratának teljesítésére szentelik. Azok, akik „halálig hűségesek”, megkapják „az élet koronáját”, vagyis a halhatatlanságot szellemi lényekként. Részt vesznek az „új Jeruzsálemben”, és Isten drága Fiának „menyasszonyát” alkotják. (Jelenések 2:10; 21:2,9). Krisztussal, a fejükkel együtt „papokként” fognak szolgálni, hogy az emberiséget újra összhangba hozzák Istennel a királyságban. Jelenések 20:4,6

Legyenek „szorgalmasabbak”, hogy „hívásukat és kiválasztásukat biztosítsák” (2 Péter 1:10). Pál apostol így int az Úr követőit: „Ha gyermekek vagyunk, akkor örökösök is vagyunk, Isten örökösei és Krisztus tárörökösei; ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is. Mert úgy vélem, hogy a jelenkori szenvedések nem mérhetők össze a bennünk megnyilvánuló dicsőséggel.” Róma 8:17,18

December 28-i lecke

Isten Lelke vezet

Kulcsvers: „Mert mindazok, akiket Isten Lelke vezet, azok Isten fiai.”
Róma 8:14

Kiválasztott igeszakasz:
Róma 8:12-17

Kulcsversünkben Pál apostol írásaiban először használja a „Isten fiai” kifejezést. Ehhez egy mélyreható követelményt fűz: ahhoz, hogy Isten fiainak tekinthessük magunkat, „Isten Lelke által vezetve” kell lennünk.

Mit jelent az, hogy Isten Lelke vezet minket? Ez egy személyes vagy érzelmi érzés? Változékony érzéseink nem megbízható mércéje annak, hogy Isten Szent Lelke bennünk van-e. Ráadásul nem is megbízhatóak abban, hogy vezessenek minket, mert az érzések nagyrészt természetes hajlamaink eredményei, és könnyen megváltozhatnak a külső körülmények hatására.

Az érzéseket soha nem szabad összetéveszteni a hittel. Ugyanakkor van kapcsolat a hit és a szent érzés között, hasonlóan a növény gyökere és virága

közötti kapcsolathoz. A hit állandó, ahogyan a növény gyökere is állandóan a földben van. Az érzéseknek, úgy mondhatnánk, „szezonjuk” van, mint a növény virágainak. Ahogyan a növény gyökere nem minden évszakban hoz virágot, úgy a hit sem hoz mindig boldog érzések extázisát.

Érzéseink és érzelmeink elsüllyedhetnek, amikor fizikai fájdalmat érezzünk, szegénységtől szenvedünk, vagy szerettünk halálát éljük át. De hitünk Istenben és ígéreteiben szilárd maradhat. Következésképpen nem szabad kizárólag érzéseink alapján mérnünk Isten irántunk tanúsított szeretetét és hatalmát. Ha hitünk azon a bibliai ígéreten alapszik, hogy Isten változatlan, akkor keresztény életünk és szeretetünk mély folyóként fog folyamatosan áramlani. (Malakiás 3:6; Jakab 1:17). Nem fogja könnyen befolyásolni a hideg szél, és nem fogja akadályozni a csüggedtség.

Mózes nem hagyta, hogy érzései vagy érzelmei irányítsák, amikor a Vörös-tenger partján állt. Ugyanígy Ábrahám sem, amikor feláldozta Izsákot, és az izraeli sereg sem, amikor hét napig körözte Jerikót. Pál apostol sem hagyta, hogy érzései irányítsák, és nem hagyta magát meggyőzni a caesareai testvérek által, miután elhatározta, hogy az Úr akarata szerint Jeruzsálembe kell mennie, ahol biztosan fogság várta. Apostolok cselekedetei 21:8-14

Isten nem úgy vezet minket, hogy hangosan szól hozzánk. Azonban vezet és tanít minket az írott Igéje, a „fénye” és „igazsága” által. (Zsoltárok 25:4,5; 43:3; 119:105). Pál apostol felvázolja néhány jelét annak, hogy Isten Lelke vezet minket. Törekszünk-e naponta arra, hogy „ne a test szerint járjunk [görögül: éljünk, viselkedjünk], hanem a Lélek szerint”? (Róma 8:4). Folyamatosan „a Lélek dolgai” érdekelnek minket? (5. vers). Isten Szent Szellemének segítségével minden erőfeszítést megteszünk, hogy „meghaláljuk” testünk cselekedeteit, beleértve minden bűnös hajlamunkat? (13. vers; Kolosszus 3:8,9). Ha igen, ezek jelzik, hogy Isten Lelke vezet minket.

Máshol az apostol további bizonyítékokat sorol fel arra, hogy Isten Lelke vezet minket. Ha célunk az, hogy jobban kifejlesszük a Lélek gyümölcseit, „a szeretetet, az örömöt, a békességet, a türelemmel, a jóságot, a hűséget, a szelídséget, az önuralmat”, akkor Isten Lelke vezet minket (Gal 5:22,23). Ha hajlandóak vagyunk bármilyen áron vagy szenvedés árán követni Mesterünk lépteit, ez további jelek arra, hogy mindenható Teremtőnk Lelke vezet minket. Róma 8:17,18

Illés munkája – bűnbánat, megújulás és helyreállítás

„Íme, elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja. Ő visszafordítja az apák szívét a gyermekekhez, és a gyermekek szívét az apákhoz, hogy ne jöjjek és átokkal sújtsam a földet.”
Malakiás 4:5,6

A „nagy és rettenetes nap” kifejezést a Biblia arra az időre használja, amikor Isten már nem engedi, hogy az emberiség önző és bűnös életmódját folytassa, anélkül, hogy ő megakadályozná. A próféták ezt az időszakot „az Úr bosszújának napjaként” és „felhők és sűrű sötétség napjaként” is emlegetik. (Ézsaiás 34:8; Jóel 2:2). Jézus, Dániel 12:1-ből idézve, ezt „nagy nyomorúság” idejeként írja le. Máté 24:21,22

Ennek a „nagy és rettenetes Úr napjának” prototípusa az izraeli nemzetre zúdult a nemzeti elutasításukat követő pusztító csapások formájában, amelyet Jézus, a Messiás okozott. Miután Malakiás, az Ószövetség utolsó prófétája átadta üzenetét a zsidó népnek, több száz évig semmi nem utalt arra, hogy Isten különös figyelmet fordítana a nép

engedetlenségére; egészen Keresztelő János, majd őt követő Jézus megjelenéséig.

E két Isten szolgájának szolgálata révén Izráel bűnbánatra és megújulásra lett hívva, de a hívásnak csak kevesen adtak eleget (János 1:6-12). Keresztelő János megjövendölte, hogy ha nem válaszolnak a bűnbánatra való felhívásra és nem fogadják el a Messiást, akkor szörnyű csapás fogja sújtani a nemzetet.

Különösen az írástudókhoz, farizeusokhoz és szadduceusokhoz szólva János így mondta: „Viperák fajzatai! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljetek az eljövendő harag elől? Teremjetek bűnbánattal összhangban álló gyümölcsöt. És ne gondoljátok, hogy azt mondhatjátok magatoknak: »Ábrahám a mi atyánk.« Mondom nektek, hogy ezekből a kövekből Isten Ábrahámnak gyermekeket tud emelni. A fejsze már a fák gyökeréhez van téve, és minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzbe vetetik. Én vízzel keresztellek titeket a bűnbánatra. De utánam jön egy nálam hatalmasabb, akinek a szandálját hordani sem vagyok méltó. Ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket.” Máté 3:7-11

Így van prófétai módon leírva az „Úr nagy és félelmetes napja”, ahogyan azt Izrael élte át 70-73-ban. Ez a nemzetre úgy jött, mint Isten haragjának

megnyilvánulása a nép bűnei és bálványimádása miatt, amelyekből nem térték meg, még akkor sem, amikor teljes és végső lehetőséget kaptak rá. Isten így megnyilvánuló bosszúja a nemzet pusztulásához és a zsidó nép szétszóródásához vezetett az egész világon, ami közel kétezer évig tartott.

Izraelre lesújtó bajok napja azonban eltörpül az evangéliumi korszak végére megjövendölt nagyobb nyomorúsághoz képest – egy „olyan nyomorúság ideje, amilyen még nem volt, mióta nemzetek vannak”, amely az egész világra lesújt. (Dániel 12:1). Általánosabban fogalmazva, Isten bosszújának ez a nagyobb megnyilvánulása a nemzetek, a politikai és vallási vezetők, valamint a társadalom általános féktelen önzésének tudható be. Ezek nem éltek a Bibliában lefektetett igazságos elvek szerint, és nem tartották be Jézus tanításait és példáját, aki a szeretet törvényét hirdette és élte. Máté 22:37-40; János 13:34,35

Sokkal inkább sok ember és vezetőik háborúkat, forradalmakat és mindenféle fegyveres konfliktust szítottak és vettek részt bennük. A legtöbbjük inkább bálványaikat imádta, mint Istent. Valóban, sok évszázadon át úgy tűnt, mintha Isten nem is törődne velük. Végül azonban eljött az idő, hogy cselekedjen, beavatkozzon az emberi ügyekbe, és ennek eredménye a „bajok ideje”, az „Úr nagy és rettenetes napja”.

Szövegünk kijelenti, hogy az „Úr napja” eljövetele előtt Illés prófétát küldik, hogy megkíséreljen egy reformációt. Minden jámbor izraelita várt az ígért Messiás eljövetelére és az isteni kormányzásra, amelyet a próféták előre meghirdettek, hogy ő fog létrehozni a földön. De itt látszólag volt egy másik fontos személyiség, egy „próféta”, akinek szintén el kellett jönnie, és hatalmas reformmunkát kellett véghezvinnie az „Úr nagy és félelmetes napja” előtt.

Az izraeliták megértése szerint volt még egy személyiség, akit Mózes írásaiban ígértek meg. A Mózes második könyve 18:15-18-ban Mózes isteni ihletés alatt egy „prófétáról” beszél, „aki hozzám hasonló”, aki megadja a népnek azt, amit Hóreben kívántak, vagyis hogy Isten „hangja” véget érjen velük szemben, hogy élhessenek. Az izraeliták ezt a nagy személyiséget „az a próféta” néven emlegették.

Így amikor Keresztelő János megkezdte szolgálatát, a zsidók papokat és lévitákat küldtek hozzá, hogy kikérdezzék, ki is ő valójában. János ( ) tagadta, hogy ő lenne a „Krisztus”, a Messiás. Ekkor a küldöttek megkérdezték: „Te vagy Illés?” – vagyis Illés –, Malakiás próféciájára gondolva. János egyértelmű válasza erre a kérdésre az volt: „Nem vagyok.” Akkor a küldöttek megkérdezték: „Te vagy az a próféta? És ő azt válaszolta: Nem.” János 1:19-21

Azonban ami azt illeti, hogy Keresztelő János az előre megmondott Illés volt-e, a papoknak és a lévitáknak adott nemleges válasza nem rendezte teljesen a kérdést. Az angyal, aki megjövendölte János születését, azt mondta: „Sok izráeli gyermeket fog az Úrhoz, az ő Istenükhöz téríteni. És ő fog előtte járni [Jézus, az Isten fia előtt] Illés [görögül Illés] szellemében és erejében, hogy az atyák szívét a gyermekek felé fordítsa, és a engedetleneket az igazak bölcsességéhez, hogy elkészítse az Úrnak kész népet.” Lukács 1:16,17

Ez a prófécia nem azonosítja egyértelműen Keresztelő János-t az előre megmondott Illés-szel. Csak annyit mond, hogy ő Illés „lelkében és erejében” fogja végezni szolgálatát. Illés próféta félelem nélkül és bátran végezte reformációs munkáját Izráelben, és ugyanebben a szellemben és erőben hívta János a népet bűnbánatra. Sok tekintetben János munkája hasonló volt Illéséhez, és bátor módszerei is teljesen megegyeztek.

Keresztelő Jánosra utalva Jézus így szólt a tömeghez: „Ha hajlandók vagytok elfogadni, amit mondok, ő az Illés, akiről a próféták mondták, hogy eljön...” (Máté 11:14). Itt is egy feltételes azonosításról van szó: „Ha hajlandók vagytok elfogadni, amit mondok.” Jézus azt akarta mondani, hogy azok számára, akiket János szolgálata elérte és megreformált, ő volt az ígért Illés. Ez arra utal,

hogy a Malakiás próféciájában leírt reformáció munkája a kulcs a prófécia megértéséhez, nem pedig egy bizonyos személy vagy személyek, akik elvégezhetik vagy vállalhatják ezt a munkát.

A „vállalják, hogy végrehajtják" kifejezést szándékosan használjuk, mert a prófécia maga is utal a kezdeti kudarc lehetőségére, és elmagyarázza, mi lenne a kudarc következménye: „nehogy eljöjjek, és átokkal sújtsam a földet". (Malakiás 4:6). Más szavakkal, ha a reformáció munkája, amelyet úgy írnak le, hogy a gyermekek szívét az apákhoz, az apák szívét pedig a gyermekekhez fordítja, kudarcot vall, akkor nagy átok fogja sújtani a földet, látszólag büntetésként azoknak, akik nem hallgattak a reformátor üzenetére.

Erre példát találunk Keresztelő János és izraeli szolgálata esetében. Sokan meghallgatták a bűnbánatra való felhívását, és ezzel áldást nyertek. A nemzet többsége azonban nem így tett. Mivel nem hallgattak János üzenetére, nem voltak készek Jézust Messiásukként elfogadni, és hajlandóak és készek voltak keresztre feszíteni őt. Isten tervének megvalósulásában ez katasztrófához vezetett a nemzet számára. Alig negyven év alatt, és éppen azok részvételével, akik elutasították Jánost és Jézus keresztre feszítését követelték, bekövetkezett

a megjövendölt büntetés. Ez a templomuk és Jeruzsálem városának pusztulása volt, majd később a zsidók szétszóródása a földön. Lukács 19:41-44; 23:20-23; Máté 23:27,38; 24:1,2

Folyamatos felhívás a bűnbánatra

Mivel, ahogy Jézus elmagyarázta, Keresztelő János az előre megmondott Illés volt azok számára, akik képesek voltak befogadni, és nem Illés azok számára, akik nem reagáltak az üzenetére, nyilvánvaló, hogy nem kereshetjük Malakiás próféciájának beteljesülését egyetlen személyben és általa. Inkább az „Illés" név a próféciában csupán szimbolikusan utal az eredeti Illés által végzett munkához hasonló munkára. Ez a megtérésre hívó reformáció munkája volt, amelyben Izráel népét felszólították, hogy térjenek vissza Istenükhöz, és ismerjék el az ő felségét a nemzetben.

Így az előre megmondott Illés-munka az lenne, hogy felszólítja a népet a bűnbánatra, a reformációra és annak elismerésére, hogy a „mennyek országa" közel van. (Máté 3:1,2). Keresztelő János megkezdte ezt a munkát, de az semmiképpen sem ért véget vele. Máté 4:17 így szól: „Attól az időtől fogva [János szolgálata után] Jézus elkezdett prédikálni, és ezt mondani: Térjetek meg, mert közel van a mennyek országa!" Ez ugyanaz az üzenet volt, amelyet korábban János is hirdetett.

Márk 6:12-ben azt olvassuk, hogy amikor Jézus tanítványai kimentek szolgálni, „hirdették, hogy az embereknek bűnbánatot kell tartaniuk”. Miután a Szentlélek pünkösdkor leszállt az egyházra, továbbra is hirdették a bűnbánatra való felhívást. Pünkösd napján tartott prédikációjában Péter így szólt hallgatóságához: „Térjetek meg, és keresztelkedjetek meg!” (ApCsel 2:38). Egy későbbi beszédében azt mondta: „Térjetek meg, … és térjetek át!” (ApCsel 3:19). A Mars-hegyen tartott prédikációjában Pál azt mondta, hogy most az Úr „mindenkinek mindenütt parancsolja, hogy térjen meg”. (ApCsel 17:30). Pál, amikor Agrippa királynak magyarázta szolgálatát, azt mondta, hogy „először Damaszkuszban, majd Jeruzsálemben és egész Júdeában, valamint a pogányok között is hirdette, hogy mindenkinek bűnbánatot kell tartania, és Istenhez kell fordulnia, és jó cselekedeteivel kell bizonyítania, hogy megváltozott.” ApCsel 26:20

Ezekből a szentírásokból egyértelműen kitűnik, hogy a bűnbánatra való felhívás Keresztelő János után is folytatódott, és Jézus, a tizenkét apostol, valamint követői is részt vettek benne a pünkösd utáni évszázadok során. Ez volt az előre megmondott Illés munkája. Feltámadása után Jézus megbízta a tanítványait, hogy menjenek el minden nép közé, és hirdessék az evangéliumot. (Máté 28:19; Lukács 24:46-48). Ez egyértelműen azt jelenti, hogy a

bűnbánat és a megújulás üzenete az Úr hűséges követőinek, a „kis nyájnak” (Lukács 12:32) szolgálatán keresztül folytatódott. Így az a prófécia, hogy Illés eljön az „Úr nagy és félelmetes napja” előtt, továbbra is beteljesül. Ez különösen nyilvánvalóvá vált a mai korban, mert Krisztus követői széles körben tanúskodnak arról, hogy a „mennyek országa” közel van, és hogy áldásai hamarosan „a föld minden népére” áradni fognak. 1Mózes 12:3; 22:18; ApCsel 3:25,26; Galata 3:8

A világ még nem tért meg

Ennek ellenére az idők során, és most is, a világ általában nem hallgatott Illés bűnbánatra és megújulásra szóló üzenetére, ahogy Izrael sem hallgatott Keresztelő Jánosra. Ehelyett a világ továbbra is általában bűnös, önző életmódját folytatta, nem törődve azzal az „átokkal”, amelyet a féktelen emberi önzés elkerülhetetlenül minden nemzetre hoz. Így, ahogyan átok sújtotta Izráelt, mert nem tért meg Jézus első eljövetelekor, úgy a jelenlegi, meg nem tért világ Krisztus második eljövetelekor is szenvedés és nyomorúság gyötrelmeit éli át.

A világ még nem tért meg az evangélium által. A sötétség még mindig borítja a földet, és „sűrű sötétség a népet” (Ézsaiás 60:2). Ez azonban nem jelenti azt, hogy a világ soha nem fog megtérni, és

hogy az előre megmondott Illés munkája soha nem lesz sikeres. Isten bölcsessége előre eldöntötte, hogy az emberiségnek át kell mennie a nagy nyomorúság „átkán", hogy felismerje: csak a jövendő Messiási királyság igazságos uralma képes megvalósítani az isteni akaratot „a földön, amint a mennyben". (Máté 6:10). Amint most látjuk, hogy ez az elv beteljesül, és látjuk, hogy a megjövendölt „átok" rászáll a világra, bizakodva várjuk a Messiás dicsőséges királyságának megalapítását. Az ő királysága megvilágosítja a világot, és az emberek azt mondják: „Ez a mi Istenünk, akire vártunk, … örülünk és vigadunk az ő üdvösségében." Ézsaiás 25:9

A királyság látomása

A Péternek, Jakabnak és Jánosnak megmutatott átváltoztatás látomásában további magyarázatot és megerősítést kapunk az Illés szimbolikájáról a próféciákban (Máté 17:1-13). Az előző fejezet utolsó versében Jézus azt mondta: „Van itt néhányan, akik nem ízlelik meg a halált, amíg meg nem látják az Emberfiát eljönni az ő országában" (Máté 16:28). (Máté 16:28). Aztán a következő versben, a Máté 17. fejezet első versében ezt olvassuk: „Hat nap múlva Jézus magával vitte Pétert és a két testvért, Jakabot és Jánost, és felvitte őket egy magas hegyre, hogy egyedül lehessenek." Ez volt a Megdicsőülés hegye.

Amikor Jézus azt mondta, hogy néhányan közülük nem fogják megízlelni a halált, amíg meg nem látják őt az ő országában, nyilvánvalóan arra utalt, hogy látomást kapnak az országról, amit hárman közülük hat nappal később meg is kaptak. Péter is így értette, mert második levelének első fejezetében a „mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus országába" való bőséges belépésről beszél (11. vers). Ezt a dicsőséges reményt illetően néhány verssel később hozzáteszi: „Nem ravaszul kitalált meséknek hittünk, amikor közöltük veletek Urunk, Jézus Krisztus hatalmát és eljövetelét [görögül: jelenlétét], hanem szemtanúi voltunk az ő fenségének. Mert ő Istentől, az Atyától kapott dicsőséget és tiszteletet, amikor ilyen hang hallatszott hozzá a dicsőséges dicsőségből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm. És ezt a hangot, amely a mennyből jött, mi hallottuk, amikor vele voltunk a szent hegyen." 2 Péter 1:16-18

Nyilvánvaló, hogy Péter, Jakab és János látomást kaptak Krisztus királyságáról, és jelentőségteljes, hogy ebben a látomásban Mózest és Illést látták Jézussal együtt. (Máté 17:3). Ez volt az Úr módja arra, hogy elmondja, hogy az Illésről és „arról a prófétáról" szóló próféciák, aki „Mózeshez hasonló" lesz, valódi és teljes beteljesülést nyernek a Messiási királyságban. Más szentírások is feltárják, hogy ez Isten terve.

Amikor Péter, akit ez a látomás a királyságról inspirált, híres prédikációját tartotta „mindennek helyreállításának [görögül: helyreállítás] idejéről”, hozzátéve, hogy ezt „Isten minden szent prófétája mondotta a világ kezdete óta”, egyik bizonyító szövegként idézte az Úr ígéretét, hogy fel fog emelni egy nagy prófétát, aki Mózeshez hasonló lesz. (Cselekedetek 3:20-22). Péter tehát megértette, hogy a Mózes második könyve 18:15-18-ban rögzített prófécia „mindennek helyreállításának idején” fog beteljesülni.

A Megdicsőülés hegyén Jézus azt mondta, hogy Illés „valóban eljön, és mindent helyreállít” (Máté 17:11). Ebben a kijelentésben Jézus Illés munkájának végső beteljesülésére utal az ő királysága idején, és az abból fakadó áldásokra a föld minden családja számára.

Keresztelő János révén megkezdődött ez a munka, de őt a többség elutasította. Aztán Jézust is elutasították és megölték. Ez a munka a pünkösd óta a mai napig folytatódik, de azokat, akik az üzenetet hirdetik, szintén többnyire elutasítják és üldözik. Csak akkor fog végre beteljesülni a megjövendölt Illés munkája, amikor Krisztus királysága hatalommal és dicsőséggel megalapul, ahogyan azt a megdicsőülés látomása olyan szemléletesen ábrázolja ( ). Akkor fogják helyreállítani Isten

parancsait a földön, és akkor fog az egész emberiség, megszabadulva Ádám ítéletétől, felébredni a halál álmából, és lehetőséget kapni arra, hogy visszanyerje emberi tökéletességét, és örökké éljen a helyreállított földön. János 5:28,29; Róma 5:18,19; 1 Korinthus 15:21,22

A királyság két fázisa

Egy másik szempontból is helyénvaló volt, hogy Mózes és Illés együtt jelenjenek meg Jézussal abban a csodálatos látomásban a királyságról. Mózes, mint törvényadó és próféta, és Illés, mint Izráel reformátora, méltó szimbólumai az ókori hűséges Isten szolgáinak. Mindezek a hit hősei Isten képviselői voltak Krisztus első eljövetele előtti időkben. Ők tartották fenn az isteni igazságosság elveit egy bűnös világban, szenvedtek és meghaltak az igazságosságért. A világ azonban többnyire nem volt lenyűgözve jelenlétüktől és szolgálatuktól. Zsidók 11:1-40

A királyságban azonban más lesz a helyzet. Az ókori, hűséges Isten szolgái akkor feltámadnak a halálból, és az isteni Krisztus emberi képviselői lesznek a királyság földi szakaszában ( ). Akkor jutalmul megláthatják, hogy az, amiért kiálltak, diadalmaskodik a földön. „Az a próféta”, Jézus, aki nagyobb Mózesnél, hatalmával és erejével elérik, hogy az Úr ismerete betöltse a földet, „mint a víz a

tengert". (Ézsaiás 11:9; Habakuk 2:14). Akkor az igazak nem lesznek üldözve. Másrészt „elveszi az ő [Isten] népének gyalázatát" (Ézsaiás 25:8).

Isten Illést és reformációs munkáját használta arra, hogy szimbolizálja a bűnbánatra és a föld új Királyának, Krisztusnak az elfogadására való felhívást. Így Illést joggal tekinthetjük Krisztus munkájának szimbólumaként, a hűséges, győztes „kis nyájjal" együtt, az evangéliumi korszakban, halála előtt. Az elmúlt kétezer évben a világnak hirdetett, folyamatos bűnbánati és reformációs üzenet még nem fordította „az apák szívét a gyermekek felé, és a gyermekek szívét az apák felé". E munka tényleges megvalósulása Krisztus királyságának hatalmában és nagy dicsőségében való megalapítására vár. Milyen szépen mutatja ezt Illés megjelenése Jézussal a királyság látomásában.

Az eredeti Illés élményeiben egyedülálló volt az a tény, hogy szolgálatának végén felemelkedett a földről. Bár valójában nem ment fel a mennybe ( ), élménye könnyen sugallja és szimbolizálja azt a tényt, hogy a nagyobb Illés-osztály, miután bizonyította hűségét az evangélium tanúságtételében, függetlenül az áratól, a feltámadásban mennyei dicsőségre emelkedik, hogy Jézussal együtt részt vegyen dicsőséges

királyságának szellemi szakaszában. Róma 8:16,17; 2 Timóteus 2:11,12; Jelenések 20:6

A megdicsőülés látomásában csodálatos ábrázolást kapunk a Messiási királyság földi és szellemi szakaszairól, amelyben Jézus maga lesz a legfőbb Fej és Uralkodó, a „királyok Királya és az urak Ura”. (Jelenések 19:16). A királyságon keresztül fog végre teljes mértékben és örökre megvalósulni az Illés munkája, amely a világot Istennel való kibékítésére irányul. E munka befejeztével, Krisztus ezeréves uralkodását követően, a királyság átadásra kerül a Mennyei Atyának, hogy ő lehessen „minden mindenben”. Jelenések 20:6-15; 1 Korinthus 15:25-28